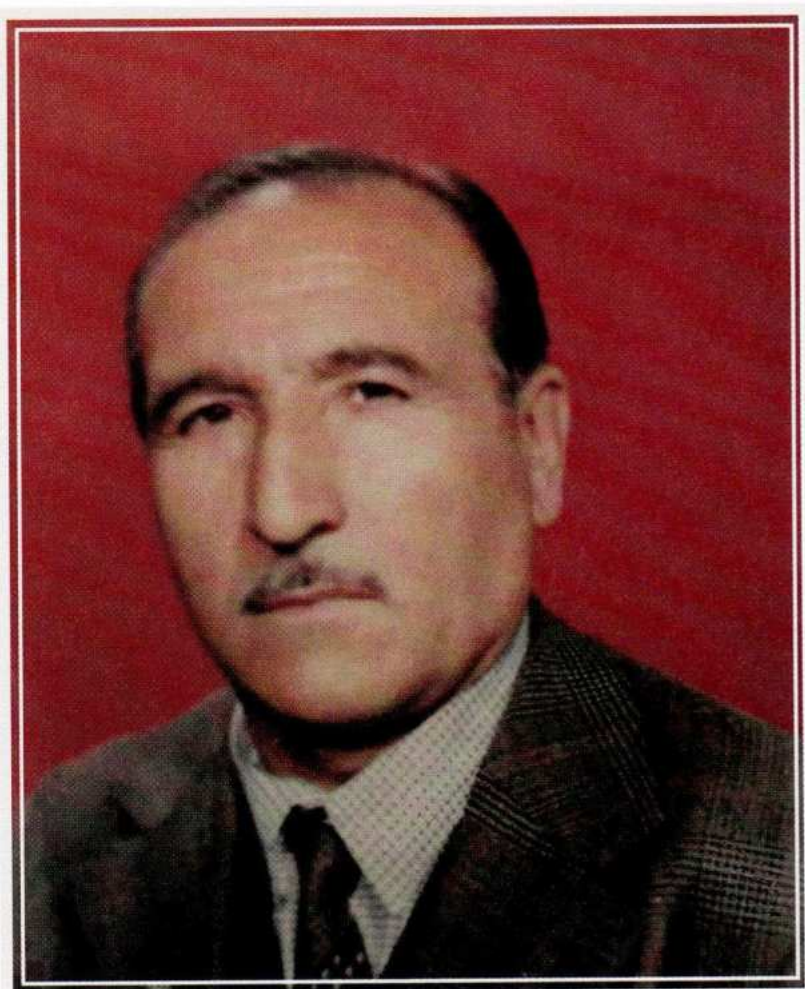

Ali Erdoğan

METAALBEWERKING, CHOCOLADEFABRIEK,
ALBERT HEIJN

*Zijn advies was altijd:
Wees niet bang voor
veranderingen.
Durf andere keuzes te
maken dan wat er van
jou verwacht wordt.*

Hij had dag- en nachtdiensten waarbij je minimaal tien uur per dag werkte. De eerste jaren in Nederland bestond zijn leven alleen uit werken. Mijn moeder Birsan Erdogan zorgde thuis voor de kinderen, daarnaast deed ze ook heel veel vrijwilligerswerk.

De fabriek

Mijn vader heeft de eerste 5/6 jaar bij een metaalbewerkingsfabriek gewerkt. Daarna 5/6 jaar bij een chocoladefabriek (geen Verkade). Tot zijn pensioen werkte hij vijftien jaar in het magazijn bij de Albert Heijn (magazijn). Daar werkte hij bij de kaasafdeling, hij maakte de kaas klaar voor verzending naar de winkels.

Hij heeft vooral uit de tijd bij AH leuke en grappige herinneringen. Zoals de collega die een heel groot kaaswiel onder zijn shirt probeerde te verstoppen. En de trots die hij voelde toen zijn twee zonen met hem kwamen werken. Er was altijd een leuke band met collega's.

*Verteld door dochter Safiye Erdoğan
Opgeschreven door Yeliz Eroğlu*

Mijn vader Ali Erdoğan is 3 januari 1940 geboren in Mucur in Turkije. Hij komt uit een groot gezin van 5 zonen en 3 dochters. Mijn vader was de oudste, hij werkte in zijn jeugd op het platteland. Voor zijn emigratie werkte hij een paar jaar in een ziekenhuis.

Emigratie

Mijn vader wilde emigreren om zijn gezin een betere toekomst te geven, in een ander land zou hij meer kunnen verdienen. Rond 1969 vertrok hij naar Denemarken. In 1973 kwam hij samen met een paar bekenden/vrienden naar Nederland. Omdat ze samen waren, verliep de reis wel leuk. Maar ze waren wel zenuwachtig, het was een grote uitdaging. Natuurlijk vond mijn familie de emigratie spannend, maar het betekende ook een betere toekomst voor zijn kinderen.

Eerste indruk Nederland

Hij vond het spannend, want alles was nieuw voor hem. De kou en regen vond hij minder. Zijn eerste woonplaats was Venlo, een paar jaar later verhuisde hij naar Zaanstad. Via via vond hij werk. Iedereen hielp elkaar. Het was toen heel anders, mensen stonden klaar om elkaar te helpen.

Integratie en leven in Zaanstad

De eerste uitdaging was om de taal te leren, dat was moeilijk en heel belangrijk. Door Nederlands te leren, met gebarentaal en contact met andere immigranten kwamen ze erdoorheen.

De Nederlandse taal leerde hij op werk door met collega's te praten. Er waren geen cursussen of opleidingen.

De Nederlandse cultuur was heel anders dan in Turkije, daarom ging hij alleen om met andere gastarbeiders. Dat was vertrouwd. Er waren veel leuke contacten met andere immigranten. Ze waren heel gehecht aan elkaar omdat ze elkaar begrepen.

*Via via vond hij werk. Iedereen hielp
elkaar. Het was toen heel anders, mensen
stonden klaar om elkaar te helpen.*

Familie en gemeenschap

Met zijn eerste vrouw (zij is overleden) kwam hij in 1981 met drie tieners en een baby naar Nederland. Voor zijn kinderen was het makkelijker om de Nederlandse taal te leren. Zijn oudste drie kinderen hebben ook bij verschillende fabrieken gewerkt.

Terugkijken en toekomst

Mijn vader wist dat hij door de emigratie de juiste beslissing had gemaakt voor de generaties na hem.

Er is een duidelijk verschil tussen de gastarbeiders van toen en de Turkse gemeenschap van nu. Ze zijn nu veel actiever, slimmer en durven risico's te nemen.

Mijn vader was trots dat zijn kinderen en kleinkinderen kansen krijgen in Nederland. En dat twee zonen bij hem kwamen werken.

Tot zijn pensioen heeft hij bij AH gewerkt en in Zaandam gewoond. Hij is in 2019 overleden.

Zijn wens was dat we er altijd voor elkaar zijn met mijn broers en dat we een hechte familie moeten zijn. Dat vond hij belangrijk.

Zijn advies was altijd: Wees niet bang voor veranderingen. Durf andere keuzes te maken dan wat er van jou verwacht wordt.

Ali Erdoğan en zijn vrouw